

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΤΟΥ

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ

Παρά τῷ ναῶ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων

1898

Τῆς 13' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, συνελθόντες σήμερον ἐορτάζομεν, ὅτι ἐδείχθης στερρότατος, καὶ ἀνεπηρέαστος, τοῦ κρατοῦντος ἀναιδῶς, τῷ λυσώδει φρυάγματι, ὃν κατήλεγξας, λογισμοῖς εὐσεβέσι πεφραγμένος, δι' ὧν ἤγειρας τροπαίων, στίλβων τρισμάκαρ Γεώργιε.

Ωσπερ θῆρες ἀτίθασσοι, οἱ τῷ σκότει προσκείμενοι, κατασχόντες εἰλκόν σε πρὸς ἀσέβειαν· ὡς δὲ στερρῶς ἀπελάκτισας, ὡς ἄρχυν ψυχόλεθρον, θεία αἴγλη λαμπρυνθείς, τὴν ἀπόπτυστον ζόφωσιν, τὴν ἀμύθητον, τῶν ἀγίων ἀγγέλων καὶ μερόπων, εὐφροσύνην ἐμνηστεύσω, πανευκλεῶς ἀνδρικώτατε.

Απειλὰς οὐ κατέπτηξας, οὐδὲ πείραν κολάσεων, τῷ Χριστοῦ κρατούμενος θεῖω ἔρωτι, δι' οὗ ἐδείχθης συνόμιλος, ἀνδρείω τῷ λήμματι, τοῖς ἀγίοις ἀθληταῖς, τοῖς τὸ αἷμα ἐχχέασιν ὑπὲρ πίστεως, τῶν στεφάνων ἐκείνοις μετασχών τε, τῶν ἀρρήτων ἐπαξίως, ἐν τοῖς ἀγίοις σκηνώμασι.

Δόξα, Ἡχος α'.

Τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως ἰδρυμένος, Γεώργιε τρισμάκαρ, ὄφθης ἀδιάσειστος πρὸς τὰ φρυάγματα τῶν ὑπεναντίων· καὶ τὴν ἀγγλὴν ἀσμένως αἰρετισάμενος, δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου σου, ἐχομίσω παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς νίκης ἀμάραντον στέφανον, καὶ τὴν χάριν ἐπὶ γῆς τῶν ἀπείρων ἰάσεων, δι' ὧν τοὺς σαλευομένους ὑπεστήριξας, καὶ τοὺς φυγέντας τὴν πίστιν διεθέρμανας, δόξαν ἀναπέμποντας Χριστῷ, τῷ παρέχοντι αἶε τῆς ἀνθρωπίνου σωτηρίας τὴν ἔλλαμψιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ ἄγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη

κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνάλამψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεχπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύννετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦν-

τες πλήθους, και γεγαυρωμένοι επί ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη
παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, και ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

ᾠχος β'.

Χαρμονικῶς συνελθόντες Γεώργιε, τὴν μνήμην σου φαι-
δρῶς ἐορτάζομεν· θεῖω γὰρ ἔρωτι κατασχεθεῖς, τῶν ἐπιγείων
ἀπάντων καταπεφρόνηκας, και τὸν Χριστὸν υἱὸν Θεοῦ ἀνω-
μολογήσας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπεδέξω θάνατον· ὅθεν και
ὑπερπᾶς τῶν ἐνθάδε, περιπολεῖς ἐν οὐρανοῖς, συνόμιλος
ἀγγέλλων γενόμενος.

Ὁ αὐτός.

Ως πολυτίμητον μύρον, τοῦ Γεωργίου ἡ ἐπέτειος τῶν
συνελθόντων πανήγυρις, κατακληῖ τὰς αἰσθήσεις, ἐκκενού-
μενον· τῷ τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔρωτι κάτοχος γενόμενος και
ἀλγεινῶν ἀπάντων ὑπεριδῶν, χαρίτων μυρίων ἀναπέπλησται,
και πρεσβεύει διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ο τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Γεώργιος, τὰς νοητὰς φά-
λαγγας τοῦ ἐχθροῦ διαρρήξας, λαμπρὸν ἀνήρατο τρόπαιον,
δι' οὗ καταισχύνας τοὺς παλαμναίους, τὸ χριστεπώνυμον
πλήρωμα εὐφροσύνης ἐνέπλησε, δόξαν ἀναπέμποντας Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ᾠχος γ'.

Τὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ, τὸν κλεινὸν ἀθλοφόρον, ὑμνή-
σωμεν ἅπαντες συνελθόντες, Γεώργιον τὸν πανεύφημον, Ἰω-
αννίνων τὸ ἐγκαλλώπισμα, και πολιούχον, και ἀνεξάντλητον
πηγὴν τοῖς ποικίλως πάσχουσιν ἰαμάτων, τῆς εὐφροσύνης

τῶν πιστῶν προμνηστεία, και τοῦ ἐχθροῦ τὴν πολύκροτον κα-
ταισχύνην, και διαπρύσιον πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Ἀσπόρως ἐκ θεοῦ Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε τῶν ἀθλητῶν, τὰ στίφη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις
ἐγκωμίων, τὸν μάρτυρα Κυρίου, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Σκεῦος μαρτυρικόν, Πνεύματος χρηματίσας, Γεώργιε
τρισμακάρα, ἀπέπτῃς κατ' ἀξίαν, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Κήρυξ ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς πίστεως Κυρίου, γενόμενος
ἐστέφθης, μαρτυρικῶ στεφάνω, ἐν οὐρανοῖς πανόλβιε.

Δόξα, ᾠχος πλ. β'.

Πανδαισίαν κοινὴν συγχροτήσας, ὁ ἀθλοφόρος τοῦ Χρι-
στοῦ νεομάρτυς Γεώργιος, συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς
πρὸς ἐστίασιν. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πνευματικῶς εὐφρανθῶ-
μεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ἐπέτειον μετ' ἐγκωμίων γεραί-
ροντες· λαμπρῶς γὰρ ἐναθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, αἰσχεῖ ἀπλέτω
τὸν ἐχθρὸν περιέβαλε, και τῆς νίκης τὸν στέφανον κομισά-
μενος, πρεσβεύει διηνεκῶς, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Ἄπολυτίκιον ἠχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην και τιμῶντας τὸ σκῆνός σου,
και ἀσπαζομένους προφρόνως τὴν ἀγίαν εἰκόνα σου, ὡς

ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν ἀγαθόν, καὶ ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις, τῶν κινδύνων σῶζε, ᾧ νεομάρτυς Γεώργιε. Ἐχων δὲ καὶ συμπρεσβευτήν, τὸν Ἰωάννην καὶ σύναθλον, τῶν Ἑπειρωτῶν ἔσο ἀεὶ, φρουρὸς καὶ προπύργιον. (*)

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τυθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἀγχόνης τρισμάκαρ, ἀμύθητον χαράν, τοῖς πιστοῖς ἐμνηστεύσω, στεφθεὶς διαδήματι, βασιλείῳ Γεώργιε, σὲ γεραίρουσιν αἱ τῶν ἀγγέλων χορεῖται, καὶ τὸ πλήρωμα τῶν εὐσεβῶν εὐφημεῖ σε, ὡς θεῖον κειμήλιον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Αστέρες φαινοί, ἀνεδείχθητε ὄντως, ἐκλάμπαντες φαίδρως διὰ τοῦ μαρτυρίου, Γεώργιε τρισόλβιε, Ἰωάννη τε πάντιμε, μέγα καύχημα τῶν εὐσεβῶν τῇ χορείᾳ, καὶ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων τὸ κλέος, καὶ πρέσβεις πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ιωαννίνων ὁ λαὸς ὁ χριστεπώνυμος, ἐν ὑμνωδίαις καὶ παιδραῖς παννύχοις στάσει, σοῦ τὴν ἐπέτειον μνήμην ἑορ-

(*) Τὸ ἀπολυτικίον τοῦτο ὁ ἀρχιμανδρῆτης Ἰω. Μαρτῖνος ἐποίησε.

τάζει· τῶν ἀσωμάτων δὲ πᾶσαι καὶ ἀθλητῶν, χορεῖται συγγαίρουσιν ἐν Χριστῷ, καὶ δαιμόνων τὸν τάφον σου, καθορώντων προχέοντα, μετὰ φρίκης ἰάματα, τοῖς πιστῶς προσπελάζουσιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως τεῖχος ἀκράνδατον ἀπεριτρέπτω νοί, ἀντέστης μακάριε ταῖς ἰοβόλοις βουλαῖς, τῆς δεινῆς ἐξωμόσεως· ὅθεν τὴν φωτοφόρον, καὶ ἀγίαν σου μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦμεν, ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων, αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Επάκουσον Δέσποινα ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δαυλου σου, καὶ τῶν προτέρων κακῶν· παράσχου τὴν ἀφῆσιν, σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, ρυσαί με Θεοτόκε, τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απέστης πονηρᾶς τοῦ Βελίαρ ἐνέδρας, ἐδέξω δ' ἐκ Θεοῦ τὰ τῆς νίκης βραβεῖα, ἀντάξια τῶν πόνων σου, καὶ τῶν ἄθλων ἀήτητη· ὅθεν χαίροντες ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ ἀνδρικός ἀριστείας, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μαρία τὸ σεπτόν.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκειμένον ἤχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τό, Πᾶσα Ἠνοή. Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα....

Τέλος. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ ἐνδοξος πανήγυρις, τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου, εἰς εὐφροσύνην συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς, ἀκτίσι καταυγάζοντος τόδε πάτριον ἔδαφος, ἐν ᾧ τοὺς λαμπροὺς αὐτοῦ ἀθλοῦς ἐνεδείξατο. Μεγαλαυχέτω οὖν ἡ πόλις Ἰωαννίνων, ὡς ἐν πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις τὰ πρῶτα φέρουσα, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀθλήσει μαρτύρων εὐκλεῶν ὠραίζομένη, ὧν ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, δωρήσαιο ἴλασμον παντὶ τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι. Εἶθ' οὕτω, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, τό, Κύριε ἐλέησον ιβ'.

καὶ, Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἶτα ὁ Κανὼν.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νομίμως τὸν ἱερὸν ἐτέλεσας, δρόμον μακάριε, λελαμπρυσμένος τῷ Θεῷ θρόνῳ παρίστασαι, ταῖς φωτιστικαῖς ἀκτίσι τοῦ πνεύματος. (*)

Ἐνδόξως διαδραμών, τοῦ μαρτυρίου τὸ στάδιον, καὶ αἰκιμοῖς ποικίλοις προσομιλήσας, τὴν μακαρίαν κληρουχίαν ἀπέιληφας μακάριε.

Ὡς ἄλλη ἀνεδείχθη Σιλwάμ, ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου ἄγιε, πρὸς ἣν οἱ πιστοὶ κατεφεύγοντες, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν λαμβάνουσι.

(*) Ὁ κανὼν οὗτος εἶνε ὅλως ἠκρωτηριασμένος καὶ παράμελος, ὡς πρὸς τό, Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος. Ὁ ποιητὴς διέσωσε μὲν ἔννοιαν, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς ρυθμοῦ καὶ μέλους. Τὸ κατεπεῖγον τῆς ἀνατυπώσεως ἀφείλε τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα διορθώσωμεν τοῦτον πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου, διορθώσαμεν ὁμῶς τροπάρια τινά, καὶ νέον ἀπολυτίκιον ἐποιήσαμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄχρονος λόγος ἐκ σοῦ, σαρκωθεὶς ἐν χρόνῳ, τὰ τῶν βροτῶν διέλυσε πλημμελήματα, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἀγάπης τῆς εἰς Χριστὸν πεπληρωμένος, τῶν ἐναντίων ἀπάντων τὰς προσβολὰς ἀπελάκτισας, καὶ τοῖς ἀθλοῖς στερρῶς ἐνεκαρτέρησας.

Πονηρίαν ἀπερράπισας ψυχοφθόρον, τῶν νοητῶν θεόφρον Γεώργιε, τὴν δι' ἀγχόνης τελείωσιν ἐνστερνισάμενος.

Κηρύττουσιν εὐσεβεῖς, τὴν ἀένναον πηγὴν τῶν ἰάσεων, οἱ δυσαχθεῖσι πάθει κεκρατημένοι, καὶ Θεῖα δυνάμει ἀπαλαττόμενοι.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν σκήνωμα τοῦ Θεοῦ λόγου, ἡ βασιλείος πορφυρὶς, ἣν φορέσας ὁ κτίστης, τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν ἐξείργασατο.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὴν παρρησίαν σου, καὶ ἐπαινέσωμεν τὴν καρτερίαν σου, Γεώργιε μακάριε, χριστιανῶν εὐχος μέγα. Σὺ γὰρ παραδέδωκας, ταῖς βασάνοις τὸ σῶμά σου, θάνατον δεξάμενος, τὸν δι' ἀγχόνης γενναίως· διὸ στεφάνων κατηξίωσαι ἐπουρανίων τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν ὠραιότητα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς γῆ ἀγαθὴ καρπὸν, μελισταγῆ ἀναδέδωκας, τὴν μαρτυρικὴν σου ἀθλησιν Γεώργιε· διὸ κατὰ χρέος τιμῶμεν τὴν ἐνδοξον πανήγυριν.

Καταφρονήσας τὰ τοῦ βίου, ἡδέα καὶ ἔλκοντα, ὡς τῷ Χριστοῦ στοιχοῦμενος ἔρωτι, μετ' εὐφροσύνης ἀφράστου προκχώρησας εἰς τὸ τοῦ μαρτυρίου στάδιον μακάριε.

Ἐνέπλησας εὐφροσύνης τοὺς πιστοὺς, τὴν ἀπαράτρεπτον ἰδόντας καρτερίαν σου, ἣν ἐπεδείξω γενναιοφρόνως, τῇ χάριτι τεθωραχισμένος τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀειπάρθενον καὶ ἀληθῆ, πάντες Θεοτόκον δοξάζομεν, ἣν προετύπου τῷ θεόπτη Μωϋσῆ, ἀκαταφλέκτως πάναγνε, βάτος τῷ πυρὶ ὁμιλήσασα.

ᾠδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἀθλητικὸν δρόμον διαδραμῶν, ὡς λίαν συντετμημένον καὶ ὠκιστον, τὴν ἔνδοξον ἀνάρρησιν ἐχομίσω παρὰ Χριστοῦ τοῦ βραβευτοῦ σου Γεώργιε.

Ἐν ἡλικίᾳ νεανικῇ, διάνοιαν γενναίαν ὑπέδειξας μακάριε κατὰ τῆς ἀσεβείας τῆς ἐμύσου, γενναίως ἀνδρισάμενος.

Ἀπολακτίσας τῶν ἐναντίων τὰς δωρεάς, δόξαν οὐράνιον ἔσχες παρὰ Χριστοῦ, διηνεκῶς συνεῖναι παρ' αὐτῷ τῷ Δεσπότῃ ἀγαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν παραβαλλόμεθα, σὲ ἀγκύραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

ᾠδὴ ς΄. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Θράσος δαιμόνων μὴ πτοηθεῖς, πρὸς τοὺς ἄθλους μετ' ἀπλέτου ἐχώρησας γενναιότητος, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἀγχόνης ἀσμένως ἀναδεξάμενος.

Δυναστας μαινομένους κατήλεγξας, θεία δυνάμει ἀητητήτω στοιχειούμενος, καὶ τροπαιοῦχος ἀνεδείχθης, ἐναθλήσας ἐνομώτατα.

Τὸ αὐτεξούσιον τῆς ψυχῆς, λαμπρῶς ἀναδείξας, τὸν πολυμήχανον κατηκόντισας δράκοντα, εὐθαρσῶς χωρήσας πρὸς τὴν ἄθλησιν τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

ὦ θαῦμα! τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον, ὅτι παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα οὐκ ἔστενοχώρησεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐκλεῶς ἀγάλλεται, μεγαλαυχούσα, τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, δι' ἧς ἐκτήσω θησαυρὸν, Ἰωαννίνων πόλις ἐρίτιμον, τῶν ἱερῶν σου, λειψάνων Γεώργιε.

Ὁ οἶκος.

Γονέων εὐσεβῶν ἐκφύς μακάριε, ἀγωγῆς μὲν εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου τετύχησας, δι' ἔνδειαν δὲ, γραμμάτων πείρας ἡμοίρησας. Ὅθεν καὶ αὐτουργὸν μὲν βίον μετελθὼν, ἀρεταῖς δὲ διαπρέποντα, νομίμῳ γυναικὶ συνήφθης, ὅτε υἱοῦ πατῆρ ἐξ αὐτῆς γενόμενος, τότε πρὸς ἐξόμοσιν ἐχβιασθεῖς, γενναίως ἐνήθλησας, Χριστὸν εὐθαρσῶς ἀνακηρύξας Θεὸν τε καὶ Κύριον· διὸ καὶ τὴν σορὸν τιμῶμεν τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, Γεώργιε.

Τῇ ιζ΄. τοῦ Ἰανουαρίου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

«Γεώργιος γῆν ἀροτριάσας ξένως,
«Ξένον στάχυν ἤμησεν ἄφθιτον κλέους,

Ἐν δεκάτ' ἑβδομάτῃ τε Γεώργιος ἔλλιπε γαῖαν.

Ὅτος ὁ ἀείμνηστος νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, υἱὸς ὑπῆρξε γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων, Κωνσταντίνου καὶ Βασίλως, ἐκτινος χωρίου τῆς ἐπαρχίας τῶν Γρεβενῶν ὀρμωμένων, ὀνομαζομένου Τσοῦρχλι, ἀνθρώπων ἐνδεῶν, καὶ ποριζομένων τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς γεωργίας, οἵτινες γεννήσαντες τὸν Γεώργιον, καὶ εὐσεβῶς ἀναθρέψαντες, οὐκ ἠδυνήθησαν δι' ἀπορίαν ἐκπαιδεῦσαι αὐτόν· ἀπειρος δὲ γραμμάτων ὡς ἐκ

τούτου διαμείνας, καὶ ἀπορφανισθεὶς τῶν γονέων του ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, διέμεινε μέχρι τινὸς ὑπὸ τοὺς ἀδελφούς του· μετὰ ταῦτα δὲ μεταθῶς εἰς Ἰωάννινα, ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὑπομίσθιος, ἀπλοῦς ὑπάρχων τὸν τρόπον, καὶ πρῶς καὶ μὴ ἀπολειπόμενος τοῦ θαμίζειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν ταῖς εὐκαιρίαις του. Κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1836 διετέλει ὡς ἵπποκόμος παρὰ τινι ὀθωμανῶ ἐν διαπρέποντι ἀξιώματι ὄντι παρὰ τῷ τότε διοικητῇ τῶν Ἰωαννίνων· ὀθωμανοὶ δὲ τινες ἐκ τῆς εὐτελεστέρας μοίρας, ἐμπαθῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, συκοφαντίαν αὐτῷ προσῆψαν, ὅτι δῆθεν ἐξώμοσε πρὸ τινος καιροῦ, καὶ πάλιν ὡς χριστιανὸς διάγει, καὶ ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ Μερχεμέν, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ κριτοῦ ἂν οὕτως ἔχη τὰ κατ' αὐτόν, εὐθαρσῶς ἀνωμολόγησεν, ὅτι οὐδέποτε ἀρνησίσχριστος ἐγένετο, καὶ ἀδίκως συκοφαντεῖται παρ' αὐτῶν· ὁ δὲ κριτής, συνέσει διαπρέπων, ἐγνώρισεν ὅτι ἐμπαθῶς κατηγορεῖται ὑπ' αὐτῶν· διὸ καὶ ἀνακρίνας αὐτόν, καὶ ἀπερίτμητον εὐρὼν ἀπέλυσεν.

Παρὰ τῷ εἰρημένῳ αὐθέντι διατελῶν ἐν Ἰωαννίνοις συνεχύθη νομίμῳ γυναικὶ Ἐλένη τοῦνομα, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1837. Ἐλθόντος δὲ εἰς Ἰωάννινα ἡγεμόνος τοῦ Μουσταφᾶ Πασᾶ, ἐμισθώθη παρὰ τῷ διορισθέντι νέῳ Μουσελίμῳ τῶν Φιλιάτων, καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ ἐκεῖσε· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπανακάμφαντος εἰς Ἰωάννινα τοῦ Μουσελίμῳ ἔνεκεν ἰδίων ὑποθέσεων, ἦλθε μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Γεώργιος ὡς ἵπποκόμος. Τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1838 ὁ Μουσελίμης, διαπεράνας τὰς ὑποθέσεις του, ἐξεκίνησεν εἰς Φιλιάτας· ὁ δὲ Γεώργιος, ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του ἔτεκεν υἱόν, ἐξητήσατο παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν, ἵνα διαμείνη τινὰς ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ ἔπειτα νὰ ὑπάγῃ· ὁ δὲ σκοπὸς αὐτοῦ ἦν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν βαπτισμὸν τοῦ νεοτεχθέντος υἱοῦ του· τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τετάρτη πρωί, ὀθωμανὸς τις τῶν ἐκδεδιητημένων, ἀπαντήσας αὐτόν εἰς τινὰ ὁδόν, ἐδράξατο αὐτοῦ λέγων, Σὺ ἔγινες Τοῦρκος, καὶ πῶς ἦδη χριστιανὸς διάγεις; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μῆτε

Τοῦρκος ἐγενόμην ποτέ, μῆτε τὸν Χριστὸν μου ποτέ ἠρνήθην· χριστιανός, καὶ ἤμην καὶ αἰεὶ εἰμί. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἀθροισθέντων καὶ ἄλλων ὀθωμανῶν ἐκ τῶν παραπορευομένων, καὶ συμμαρτυρούντων τῷ ἀπ' ἀρχῆς δραζαμένῳ τοῦ Γεωργίου, θορύβου γενομένου ὑπὸ τῆς ἀθροίσεως συμμειγῶν ἀνθρώπων, ἐπέστη ἐν τούτῳ καὶ τοῦ Διοικητοῦ Καβάζπασης, ὅστις ἀνερευνήσας τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου, ἤκουσε παρὰ τῶν ἐκεῖσε ὀθωμανῶν, ὅτι οὗτος, δεικνυόντων τὸν Γεώργιον, Τοῦρκος γενόμενος πρὸ τινος καιροῦ, ἦδη χριστιανὸς διάγει· ὁ δὲ συνεχῶς ἀνακράζων Χριστιανὸς καὶ ἤμην πάντοτε, καὶ εἰμί, καὶ οὐδέποτε Τοῦρκος ἐγενόμην, συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Καβάζπασης, ἐφυλακίσθη, καὶ περὶ τὸ δειλινὸν ἀπήχθη εἰς τὸν Μερχεμέν, ὅπου ἐξετασθεὶς, καὶ ποικιλοτρόπως βιασθεὶς εἰς τὴν ἐξώμοσιν, διέμεινε ἀκράδαντος ἐπὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀωμῆτου ἡμῶν πίστεως, καὶ ἀπαχθεὶς, αὐθις ἐφυλακίσθη. Ὁ Ἀρχιερατεύων τότε ἐν Ἰωαννίνοις κύριος Ἰωακείμ ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως, (ὁ ἐν ὑστέροις ἀπὸ Κυζίκου εὐκλεῶς Πατρι-αρχεῦσας) ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μερχεμέν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, καὶ ὠμίλησε τὰ δέοντα, ἀποδείξας διὰ λόγων ἰσχυρῶν καὶ ἀναντιρρήτων τὴν ἀθωότητα τοῦ Γεωργίου, ἐκεῖθεν δὲ ἀπῆλθε καὶ εἰς τὴν Διοίκησιν, καὶ εἶπεν ὅσα ἔδει, ἀλλ' οἱ λόγοι του οὐδὲν ἰσχυσαν, καὶ τοὶ βᾶσιμοὶ ὄντες καὶ ἀληθεῖς.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα πολυειδῶς βασανισθεὶς ὁ Γεώργιος ἐν τῇ εἰρκτῇ ἵνα ἐξομόσῃ, διέμεινε στερρεὸς καὶ ἀμετάτρεπτος, καὶ τῇ πέμπτῃ πρωὶ ἀπήχθη πάλιν εἰς τὸν Μερχεμέν, ὅπου ποικιλοτρόπως ἐν πρώτοις χολακευθεὶς, καὶ ἐν ὑστέροις ἀπειληθεὶς, οὐκ ἐνέδωκεν, καὶ ἐμπτυόμενος καὶ μαστιγούμενος ὑπὸ τῶν περισσώτων ὀθωμανῶν, ἔλεγε τοῦτον μόνον τὸν λόγον, Χριστιανὸς εἰμί· καὶ πάλιν ἀπαχθεὶς ἐν τῇ εἰρκτῇ, δεινῶς ἐβασανίσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἐπιφωσκούσης παρασκευῆς, ἀκίδων ἐμπαγισῶν ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του καὶ πετρῶν μεγάλων ἐπιτεθεισῶν ἐπὶ τὰ στήθη αὐτοῦ, ἅτινα γενναίως ὑπέφερε, συνεχῶς λέγων Χριστιανὸς

εἰμι· τὸ δὲ σάββατον πρωὶ ἀπήχθη εἰς τὸν Μεσσημέν, ὅπου σύλλογος ἐγένετο πολλῶν ὀθωμανῶν· τότε προσεβλήθη αὐτῷ, ἵνα ἐκλέξη ἐν τῶν δύο, ἢ νὰ λάβῃ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀντιβραβεύσεις ἀν' ἐξομότη, ἢ νὰ λάβῃ θάνατον σκληρὸν ἀν' ἐπιμείνη εἰς τὸ πρότερον φρόνημά του. Ὁ δὲ γενναίως ἀνωμολόγησεν ἐνώπιον πάντων «Χριστιανὸς καὶ ἤμην ἀπ' ἀρχῆς, Χριστιανὸς εἰμι καὶ ἔσομαι μέχρι τελευταίας μου πνοῆς.» Τρὶς εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, καὶ τρὶς ἐξήχθη, καὶ ἐπειδὴ ἔμεινεν ἀμετάτρεπτος, ἐξεδόθη ἐγγράφως ἡ ἀπόφασις νὰ φονευθῇ. Ἐκείθεν ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν ἀνθύπατον (Κεχαγιάμπεην) ὅπου πολυειδῶς ἀπειληθεὶς, οὐκ ἐνέδωκεν· ἐκείθεν δὲ ἀπήχθη καὶ εἰς τὸν Διοικητὴν Μουσταφᾶ πασᾶν· ὁμολογήσας δὲ καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀδεῶς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπαχθεὶς ἐβλήθη ἐν τῇ εἰρκτῇ, καὶ τῇ δευτέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, Ἰανουαρίου 17, περὶ ἕκτην ὥραν ἀπηγχονίσθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, πλησίον τοῦ χάνδακος τοῦ μεγάλου φρουρίου, συνεχῶς ἀνακράζων Χριστιανὸς εἰμι, ποιήσατέ μοι εἴ τι δεινὸν οἴδατε. Ἔμεινε τὸ σῶμα αὐτοῦ κρεμάμενον μέχρι τῆς τετράδης, Ἰανουαρίου 19· καὶ κατ' αὐτὴν ἐδωρήθη τὸ νεκρὸν αὐτοῦ σῶμα, παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Μουσταφᾶ Πασᾶ Βεζύρη, εἰς τὸν ρηθέντα Μητροπολίτην ἅγιον Ἰωαννίνων κύριον Ἰωακείμ, ὅτε, μετακομισθὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἰωαννίνων, ἐτάφη ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει μετὰ μεγάλης συνδρομῆς τῶν χριστιανῶν, καὶ μετὰ τῆς ἀνηκούσης παρατάξεως παντὸς τοῦ ἱερατικοῦ κλήρου. Τελεῖ δὲ ὁ τάφος αὐτοῦ ἀπειροπληθεῖς ἰάσεις τοῖς μετὰ πίστει προσερχομένοις, καὶ χουῖς καὶ ἔλαιον ἐκ τοῦ μνήματος καὶ τῆς κανδύλας τοῦ, κομισθέντα καὶ ἀλλαχοῦ ὑπὸ ἀνθρώπων εὐλαβῶν καὶ φιλοχρίστων, συνετέλεσαν εἰς θεραπείαν δεινῶν παθῶν καὶ ἀνιάτων.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

»Σεπτὸν δέμας μάρτυρος κἄν κεύθεις τάφε!
 »Ἄλλ' οὐ χάριν κρύψεις, ἦν θεῖαν λάχε.
 »Ἰαμάτων γὰρ ἀφθότους βρῦει ρύσεις
 »Τοῖς ποικίλων πάσχουσιν ἐκ νοσημάτων,
 »Παθῶν δυσαχθῶν κεκρατημένοις ὑπο.
 »Ἔένον δὲ οὐδὲν εἰ τελεῖ τεραστίους
 »Πράξεις ὁ Χριστοῦ παθῶν πίστει ὑπερ.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Τῶν ἰαμάτων τὴν θεῖαν χάριν, παρὰ Χριστοῦ κομισάμενος, θεραπεύεις τὰς νόσους, καὶ τὰ πονηρὰ ἀπελαύνεις πνεύματα τῶν προστρεχόντων μετὰ πίστεως.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐναθλήσας, ἐν οὐρανοῖς ὑπεδέξω τὸν στέφανον, καὶ σὺν ἀγγέλοις καὶ ἀθληταῖς συγχορεύεις, λαμπρῶς ἀγαλλόμενος.

Βασάνοις τοῖς ἀνυποίστοις, τὸ σῶμά σου παραδέδωκας, τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν λογισάμενος, διὸ καὶ τῆς οὐρανοῦ κληρουχίας κατηξίωσαι.

Θεοτοχίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξιν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Τὴν δι' ἀγχόνης τελείωσιν, αἰρετισάμενος εἰς χεῖρας τοῦ Δεσπότη τοῦ πνευμά σου, παρέδωκας μακάριε, τοὺς ὑπεναντίους, ὡς μὴ ὄντα λογισάμενος.

Ἐννόμως τὸν δρόμον ἀνύσας ἐνδοξε, κατὰ τὴν Παύλου φωνήν, τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον ἀπειληφῶς, πρεσβύεις ὑπὲρ τῶν τιμῶν τὴν μνήμην σου.

Ἐπεσκίασεν ἐπὶ σέ, ἡ χάρις τῶν ἰαμάτων, καὶ τοὺς ποι-
κίλως πάσχοντας θεραπεύεις, τῇ σοφῷ τῶν λειψάνων σου
προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε Ἄχραντε Μήτηρ
ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς Θεότητος γέγονας ἐνδιαίτημα πανά-
μωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν
πάντες σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Φωστὴρ ἀναδειχθεὶς ἡμῖν, καὶ καλλίνικος, καταυγάζεις
πάντας τοὺς πιστοὺς, ταῖς μαρτυρικαῖς σου αὐγαῖς, τοὺς τὴν
μνήμην σου ἑορτάζοντας μετὰ πόθου καὶ πίστεως.

Τῆς πλάνης καθελὼν τὸ ὄχρῳμα, τοὺς πιστοὺς εὐφρο-
σύνης ἐνέπλησας, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἤδη ἀγαλλόμενος, πρε-
σβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τρισμάκαρ Γεώργιε.

Εὐώδει μύρω τὰς ψυχὰς, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην
σου μακάριε, μυρίζεις ξενοπρεπῶς, ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει
σου παννυχίως ἱσταμένων σοι.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων, τῷ λαῷ σου δώ-
ρηθαι τὰ τῆς νίκης τρόπαια, τὸν δυσμενῆ τεθεῖσα ὑπόσπον-
δαγωγῆ ἐκκλησίᾳ, ἵνα σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ὁ εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε,
ἀκρογωνιαίος ἐτήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστῶσας φύ-
σεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μετὰ σπουδῆς συνέλθωμεν, ἐν τῷ θείῳ τεμένει τοῦ ἀθλο-
φόρου μάρτυρος, καὶ κλεινοῦ Γεωργίου, καὶ τὴν ἐπέτειον μνή-

μην, αὐτοῦ πανηγυρίσωμεν, ὅστις παθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, δόξαν
ἀκήρατον ἔσχε, τοῦ ἐκτελεῖν διηνεκῶς, χάριτας ἰαμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰωαννίνων ἡ πόλις πανηγυρίζει φαιδρῶς, τὴν μνήμην σου
τιμῶσα, τὴν ἐπέτειον πόθῳ· κειμήλιον γὰρ ἔσχε καὶ θησαυ-
ρόν, τὴν πανέντιμον θήκην σου, ἐξ ἧς ἀένναος χάρις καὶ δα-
ψιλῆς, ἰαμάτων ἀναβλύζεται.

ᾠμοιον.

Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, μάκαρ Γεώργιε, ἀθλήσας ἐπα-
ξίων στεφάνων ἠξιώθης· διὸ καὶ συγχορεύων ἐν οὐρανοῖς,
ταῖς ἀύλοις δυνάμεσιν, οὐ διαλείπεις πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν τὴν μνήμην ἐκτελούντων σου.

ᾠμοιον.

Θάρσει καὶ τόλμῃ εὐτόνως μάρτυς ἐμπέπλησαι, ἐστῶς
πρὸ τῶν τυράννων, καὶ χορεῖται ἀγγέλων, ἠλάλαξαν ἐν ἐν-
θείως τῆς σῆς ψυχῆς, τὸ στερρόν εὐφημήσασαι, ὡς ἠττηθεὶς
δὲ ὁ δράκων ὁ σκολιός, ἐναθλίως ἐξολώλυξεν.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Τὸ νέον ἀθλητὴν, καὶ γενναῖον ὀπλίτην, εὐφημιῶν στέμ-
μασιν ἀναδήσωμεν Γεώργιον, ὃς ἀνατέταλκεν ἡμῖν διὰ τοῦ
μαρτυρίου, ὡς Ἰωάννης ὁ κλεινός, τῆς πατρίδος τὸ εὖχος.
Χαίρετε οὖν δυὰς μακαρία, ἀστέρες παμφαεῖς ἀποστίλβοντες
ἐν τῷ ἔσμῳ τῶν μαρτύρων τοῦ νοητοῦ στερεώματος, οἱ κλείει
ἀπλέτω περιβαλόντες τὸ πάτριον ἔδαφος, καὶ τὸν δυσώδη
λάρυγγα τῆς κατωφρυωμένης ψευδοσοφίας ἀπροφράζαντες·
ὡς ἔχοντες οὖν παρρησίαν πρὸς Θεόν, μὴ διαλίπητε δεόμεθα,
ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, ᾠδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆτει τῇ χγ'. Ἀπριλίου.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία τῆς πόλεως ἡμετέρας

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΝ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΟΥ

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Τῆ 17 Ἰανουαρίου 1858.

1. Γυνή τις Σταμάτω τοῦνομα, ἀπὸ τὴν Λεσινίτζαν τοῦ Ζαγορίου, ἔχουσα τὴν δεξιάν της χεῖρα παραλελυμένην καὶ ἀκίνητον πρὸ μηνῶν δύο. ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἁγίου, ἔδραμε μετ' εὐλαβείας, ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν πατέρα της καὶ τὸν πενθερόν της. Σάββατον ἑσπέρας ἦν, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, καὶ διανυκτερεύσασα κειμένη ἐπὶ τάφου, τὸ πρῶτ' τῆς Κυριακῆς εὐρέθη ὑγείης· καὶ λαβόντες αὐτὴν ὄ,τε πατὴρ της καὶ πενθερός της ἀνεχώρησαν χαίροντες.

2. Παιδίον ὀκταετὲς ἐκ τῶν περίξ χωρίων ἀλαλον καὶ παραλελυμένον τοὺς πόδας ἐκ γενετῆς, κείμενον ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν ἄλλων πολλῶν ἀσθενῶν, ἐθεραπεύθη μὲ ἐκπληξίν πάντων, καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως.

3. Ἐτι δύο παιδιά ἀδελφία ἄρρεν καὶ θῆλυ, τὸ ἐν τεσσαρῶν χρόνων, δὲ τὸ ἄλλο χρόνων, ὀκτῶ καὶ τὰ δύο παραλελυμένα τοὺς πόδας ἐθεραπεύθησαν ἀμφοτέρω.

4. Ὅμοίως καὶ ἄλλο παιδίον ὀκτῶ ἐτῶν ἀπὸ χωρίον Λόγγον τῆς Ἐπαρχίας Δρυϊνοπόλεως, παράλυτον ἐκ γενετῆς, προσελθὸν εἰς τὸν τάφον ἐθεραπεύθη.

5. Γυνή τις Αἰκατερίνα τοῦνομα, ἀπὸ χωρίον Πράμαντα τοῦ Τζομερκίου, πάσχουσα ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τῶν ἐντοσθίων, προσελθοῦσα μετ' εὐλαβείας ἐθεραπεύθη.

6. Κόρη τις δώδεκα ἐτῶν ἐκ τοῦ Μετζόβου, ἀπὸ σεληνιασμὸν δεινόν, συνεχῆ καὶ πολυχρόνιον πάσχουσα, προσελθοῦσα μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν τάφον ἐθεραπεύθη.

7. Ἐτερον παιδίον τετραετὲς Νικόλαος τοῦνομα ἀπὸ χωρίον Δολιανὰ, παραλυτικὸν πρὸ τριῶν χρόνων, προσενηχθὲν ὑπὸ τῆς μητρός του Δέσπως εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐθεραπεύθη.

8. Ἄλλη τις γυνὴ Στασινὴ τοῦνομα ἀπὸ χωρίον Γρίμποβον, πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν φαγούραν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, σχεδὸν τρεῖς χρόνους, ὁμοῦ καὶ τὸ τέκνον της δύο ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη μὲ τὸ ἴδιον πάθος τῆς μητρός του, παρακινήθεισα ἀπὸ πολλοὺς, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς Ἰωάννινα εἰς ἰατροὺς, ἀποκριθεῖσα, θέλω ὑπάγει εἰς τὸν ἀληθινὸν ἰατρὸν τὸν Νεομάρτυρα Γεώργιον, καὶ ἐλθοῦσα μετὰ πίστεως θερμῆς, ἠλευθέρωθη ἀπὸ τὸ πάθος, ὁμοῦ καὶ τὸ τέκνον της.

9. Γυνή τις σύζυγος τοῦ Ἀναγνώστου Οἰκονόμου ἀπὸ Βήσσανην, παράλυτος γενομένη καθ' ὅλα τὰ μέλη της, ἀμα ὀποῦ τὴν ἀλειψαν μὲ ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ Ἁγίου ἐθεραπεύθη.

10. Ἄλλη τις γυνὴ Παρασκευὴ τοῦνομα ἀπὸ χωρίον Κοτζονόπουλον τῆς Λάμαρης, πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ὄλων τῶν μελῶν της παραλυσίαν, ἀκούσασα περὶ τοῦ ἁγίου, ἐξέκίνησε μετ' εὐλαβείας διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἅγιον, καθ' ὁδὸν ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ ἄλογον ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ, καὶ καταβάσα ἀπὸ τὸν ἵππον ἤρχισε νὰ περιπατῇ, καὶ ἕως οὗ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ἁγίον ἔλαβεν ἐντελῶς τὴν ὑγείαν της.

11. Ἄλλη τις γυνὴ Χαΐδω τοῦνομα ἀπὸ χωρίον Καστανιά τοῦ Ἀσπροποτάμου, πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν παραλυσίας καθ' ὅλα τὰ μέλη της, καὶ ἐτοιμασθεῖσα νὰ πηγαίη εἰς τὸ Μέτζοβον νὰ ἐπισκεφθῇ ἀπὸ τὸν ἰατρὸν τοῦ Μετζόβου, κατ' ὄναρ της φαίνεται ὁ Ἅγιος νέος μὲ τὴν φουστάνελαν του, καὶ τὴν διατάττει νὰ πηγαίη εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐκεῖ εἶναι ἰατρὸς καλός· καὶ αὐτὴ τὸν ἀπήντησε δὲν ἔχει ζῶον καὶ ἄνθρωπον νὰ τὴν μετακομίση ἐκεῖ· καὶ ὁ Ἅγιος τῆς εἶπε νὰ περιμένῃ ζῶον. Καὶ τὴν αὔριον ἦλθεν ἕνας χριστιανὸς καὶ τὴν ἐφόρτωσεν εἰς τὸ ζῶον του καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸν Ἅγιον. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας της. Ὁμοίως καὶ τὰ χέρια της ἰατρεύθησαν, τὰ ὅποια ἦτον ἄπλυτα ἕξ μῆνας, καὶ τότε ἔλαβε σαποῦνι καὶ τὰ ἐπλυνε. Τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα τοῦ Ἁγίου καθὼς καὶ τὰ ἀνωτέρω θαύματα, ἐδημοσιεύθη ἐνώπιον τοῦ τότε Ἀρχιερέως κυρίου Ἰωακείμ ἁγίου Ἰωαννίνων, τοῦ καὶ Πατριαρχεύσαντος καὶ ἐπὶ πάντων τῶν προϋχόντων τῆς πόλεως.

12. Ἰωάννης τις Κολιοῦ ἀπὸ χωρίον Ῥωμανὸν τοῦ Σουλίου, ἔχων θυγατέρα Αἰκατερίναν ὀνόματι, πάσχουσαν ἀπὸ σεληνιασμὸν ἀκατάπαυστον χρόνους ἕνδεκα, ἦλθεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐπῆρε χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, καὶ ὀλίγον κηρὶ ἀπὸ τὰς λαμπάδας ὁποῦ ἔκαιον ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸ μὲν χῶμα ἔβαλεν εἰς τὸ νερὸν καὶ τῆς ἔδωκε καὶ ἔπιεν, καὶ μὲ τὸ κηρὶ τὴν ἐκάπνισε· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ σεληνιασμοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ της ἐλθὼν εἰς τὸν ρηθέντα πρῶην Ἰωαννίνων, ἐδιηγῆθη ἰδίους χεῖλεσι τὸ θαῦμα.

13. Κόρη τις ὀκτώ ἐτῶν εἰς τὸ ρηθὲν χωρίον Καστανιά πάσχουσα ἀπὸ πολυχρόνιον σεληνιασμὸν καὶ ἐπικαλεσθεῖσα τὸν Ἅγιον, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ τὸ πάθος, ἐθεραπεύθη, καὶ πλέον δὲν τὴν ἠκολούθησεν. Ἐντόπιοι ἀπ' ἐκεῖ

ἐλθόντες εἰς Ἰωάννινα διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἅγιον, τὸ ἐδιηγῆθησαν φιλαλήθως.

14. Τοῦ Ζαβογιάννου Καλαρυκιοῦ τοῦ ἡ σύζυγος προσβληθεῖσα ἀπὸ φρενοληψίαν κακὴν, καὶ καταναλώσασα ἀργύριον οὐκ ὀλίγον εἰς τοὺς ἐν Κερκύρα ἰατρούς, καὶ μηδὲν ὠφελθεῖσα, λαβοῦσα ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου καὶ πίνουσα ἐθεραπεύθη ἀμέσως· ὁ δὲ σύζυγός της Ζαβογιάννης ἐξαπέστειλεν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἐπιτρόπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου τάλληρα εἴκοσι καὶ πέντε, καὶ γράμμα του ὁμοῦ εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Ἅγιον.

Τὰ ἄνωθεν θαύματα ἐτελέσθησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου. Σημεϊόνομεν δὲ ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων, ὅσα εἰς τὸν σεβάσιμον οἶκον τοῦ ἁγίου ἐτελέσθησαν δι' ἐνεργείας τῆς εἰκόνης του, τὰ ἐφεξῆς.

15. Γεώργιός τις, υἱὸς τοῦ Οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἰωαννίνων, τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιαστὸν καὶ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, περιπεσὼν ἐκ συνεργείας τοῦ Διοβόλου εἰς τὸ τοῦ σεληνιασμοῦ πάθος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου, ἐγκρατευόμενος καὶ νηστεύων τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐθεραπεύθη ὁ νέος καὶ πλέον δὲν τῷ συνέβη αὐτὸ τὸ πάθος μέχρι τῆς σήμερον.

16. Τῇ 18 Μαΐου 1853. Ἄγαμος χριστιανὴ, τοῦνομα Σούλτω, ἀπὸ χωρίον Λάηστα τοῦ Ζαγορίου, ὑπέπεσεν εἰς δεινοτάτην ὀφθαλμικὴν ἀσθένειαν, μὴ βλέπουσα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἀπελπισθεῖσα, μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νεομάρτυρος, ἐπικαλουμένη τὴν ἰασίν της, ἐν ὅλῃ ψυχῇ καὶ καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ· ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας τῆς μετακομίσεώς της, ἀπηλλάχθη ἐντελῶς τῆς ἀσθενείας της ταύτης κατὰ τὴν πίστιν της, καὶ δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον ἀνεχώρησε μὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

17. Τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Μαΐου 1853. Θυγάτηρ Γεωργίου Ἰωάννου Δερβένου καὶ Σωσάννης τούνομα Εὐγενία, ἐτῶν δεκαεξὺ ὑπανδρευμένη, ἐκ τῆς χώρας Μονοδένδρι τοῦ Ζαγορίου, ὑπέπεσεν εἰς ἀσθένειαν βαρυτάτην, ὥστε τὰ ὑπὸ τὴν κοιλίαν καὶ κάτω μέλη τοῦ σώματός της ἔμειναν πλέον ἀκίνητα καὶ εἰς παραλυσίαν· πάσχουσα ὅθεν πέντε μῆνας οὕτω πως, καὶ μὴ δυνηθεῖσα ἐν τῷ χωρίῳ ὑπὸ ἰατρῶν θεραπευθῆναι, διὰ προτροπῆς τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλων χωριανῶν, ἐτέθη ἐφ' ἵππου, καὶ δεθεῖσα καὶ βασταζομένη, μετεφέρθη εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, ὅπως ἐπισκεφθῆ καὶ ὑπὸ ἄλλων ἰατρῶν· ἀλλὰ τόσον αὐτῇ, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς της προτιμήσαντες τὴν μετακόμισιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νεομάρτυρος, καὶ ἀλείψαντες τὰ παραλυτικὰ μέλη τοῦ σώματός της ἐκ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδύλας τοῦ Ἁγίου, ἐδέοντο μὲ πίστιν τὴν ἴασίν της· τὴν δὲ ἐπαύριον μόνῃ ἢ ἀσθενῆς Εὐγενία ἐν μεσημβρία ἤσθάνθη σεισμόν τινα, καὶ παραχρῆμα αἴφνης ἐνόησεν ἐλευθερά καὶ ἰσχυρὰ τὰ παραλυτικὰ μέλη τοῦ σώματός της καὶ ὑγιῆ· καὶ ὡς ὠθουμένη ὑπὸ ξένης θείας δυνάμεως, ἠγέρθη ἄκουσα, καὶ ἰσταμένη εἰς τοὺς πόδας, ἐπεριπάτει ἐλευθέρως, θαυμάζουσα καὶ ἡ ἰδία, θεωροῦσα ἀπηλλαγμένην ἑαυτὴν ἐκ τῆς ὀλιχῆς ἀσθενείας της διὰ μιᾶς, εὐχαριστοῦσα καὶ δοξολογοῦσα τὸν Σωτῆρά της. Οἱ δὲ γονεῖς της ἐναγκαλισθέντες ταύτην, χαίροντες καὶ δακρυρροῦντες ἐκ τῆς χαρᾶς των, ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ὅθεν, τοῦ θαύματος τούτου διαγγελθέντος ἐν τῇ πόλει Ἰωαννίνων, προσῆλθον πάσης τάξεως ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ εἶδον ἰδίους ὄμμασι τὴν χριστιανὴν ταύτην ἐλευθέραν πάσης ἀσθενείας, καὶ περιπατοῦσαν, ὡς νὰ μὴ ἦτον πρότερον ἀσθενῆς.

Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τεράστια τοῦ Ἁγίου, τὰ ὅποια χάριν συντομίας δὲν κατεχωρήθησαν ἐνταῦθα.